

Met de trekschuit of de fluisterboot naar Slot Zuylen

september 2023

Fokko Alberts, Renée Smissaert, Cees de Graaf, Frank Nieuwesteeg, Peter van Eekert

Kromme Nieuwe Gracht 3-5

Isabella Agneta Elisabeth van Tuyl van Serooskerken (1740-1805), bekend als schrijfster en feministe Belle van Zuylen, reisde elk voorjaar van het familiehuis aan de Kromme Nieuwe Gracht 3-5 in Utrecht naar het familieslot Zuylen, en in het najaar weer terug naar de stad. Dit deed de familie per trekschuit, maar Belle zou ook wel eens langs de Vecht zijn gaan wandelen.

In de winter was het prettig om in het stadshuis te wonen. Dit was beter te verwarmen, en de stad bood dichtbij sociale contacten en vertier. In de zomer was het leven op het slot prettiger, ruimte en frisse lucht, en vers fruit en verse groente uit de boerderijen van het landgoed. Belle hield erg van de tuinen om het slot die zij erg miste toen zij na haar huwelijk in Zwitserland ging wonen.

Wij hebben de tocht van huis naar slot nog eens per fluitboot gemaakt, met Belle in gedachten. Wat is er nu nog te zien wat zij ook gezien zou hebben in, pakweg, 1763?

Het stadshuis

Het stadshuis is, evenals het slot, verbouwd door architect Jacob Marot in opdracht van Diederik Jacob van Tuyll van Serooskerken, de vader van Belle. Dit deed hij in 1744 (nr.3) en 1753 (nr.5) Van oorsprong betreft het middeleeuwse claustrale panden. Zij stonden op het immuniteitsgebied van Sint Pieter, en werden bewoond door kanunniken. In 1617 werden de panden verkocht aan Adam van Lockhorst, tegelijk met Slot Zuylen. De panden werden voorzien van een gevel met grijze Namense Steen. In 1925 werd een verdieping toegevoegd, en de kappen gewijzigd in een plat dak.

Jacob Marot stamde uit een bekende Franse architectenfamilie, zijn grootvader heeft nog voor Lodewijk XIV gewerkt. Zij waren echter hugenoten (protestanten), en moesten vanwege de beperking van de godsdienstvrijheid Frankrijk verlaten.

Er zijn nog enkele historische details in het huis zichtbaar, ondanks interne aanpassingen voor het gebruik als onderwijsinstelling. Momenteel wordt het pand ingericht als bedrijfsverzamelgebouw en is op verzoek op werkdagen te bezichtigen.



Via de Drift naar de Plompetorengracht

De trekschuit zal vanuit het huis naar het noorden zijn gevaren, de bocht om naar de Drift. Het piepkleine maar hoge nieuwbouwhuis op de hoek met de Drift stond er natuurlijk nog niet. Als we langs de kelder ervan varen, zien we dat deze eigenlijk het grootste deel van het woonoppervlak van het pandje levert.

Langs de Drift en de Plompetorengracht staan deftige huizen, vaak door adel bewoond. Hier geen werven, maar kluisuren. De in 1394 gegraven waterweg is hier te smal voor. Wel kunnen via poortjes in de kluisuren goederen de kelders in worden gebracht.

Panden langs de Drift

De huizen aan het Janskerkhof en de Drift dateren uit de 17^e eeuw, daarvoor was het immunitetsgebied. Dat is een kerkelijk gebied waar de gemeente geen jurisdictie had. Er woonden geestelijken. Op de website *huizenaanhetjanskerkhof.nl* kunnen we veel lezen over de huizen en hun bewoners. Sommigen daarvan zijn geen onbekenden voor de oplettende bezoeker van Slot Zuylen. Zo blijkt het huis Drift 9 door Godaert van Reede van Nederhorst, gehuwd met Emerentia Oem van Wijnbergen, door hem in 1617 van zijn ouders te zijn geërfd. In de tijd van Belle woonde er geen familie meer. In 1904 werd op deze plaats het Pietas-gebouw voor de gelijknamige levensverzekeringsmaatschappij neergezet.

Op de andere hoek van de kruising met de Nobelstraat, nu gesloopt, stond huis Drift, wijk G no. 239. Dit huis werd in 1652 geërfd door zijn zoon Gerard van Reede. Het ging onder onduidelijke omstandigheden in 1658 over op zijn zus, Sandrina van Reede. Gerard woonde echter naar alle waarschijnlijkheid aan de Kromme Nieuwe Gracht in het huis van zijn schoonvader, Adam van Lockhorst.

In 1765 was classicistische pand Janskerkhof 13 gekocht door Jan van Voorst, die het huis liet verbouwen in rococostijl. Daar zal Belle wel wat van gezien hebben. In de 20^e eeuw werd hier de Twentse Bank gevestigd, deze ging op in de ABN-bank. Het pand is nu in gebruik bij de Rijksuniversiteit Utrecht.

Speculaas

Op de hoek van de Wittevrouwenstraat en de Plompetorengracht zit al sinds 1600 een bakkerij. De kelders werden gebruikt om deeg te kneden en broden te bakken. Nu zijn de kelders in gebruik als lunchroom. Het bakkersbord op de gevel bleek bij restauratie origineel te zijn, maar is toch maar door een kopie vervangen. Als Belle langskwam kocht ze misschien wel een broodje van bakker Coenraad Koningh of zijn familie, die de bakkerij van 1718 tot 1772 in bezit had. En volgens bakker Top werd er al sinds 1711 speculaas gebakken (zie de gerestaureerde gevelreclame). Bakker Top zat jaren in het pand, sinds 2002 zit hier de Bakkerswinkel.



Katholieken en calvinisten

In pand Plompetorengracht 5, woonde in de 17e eeuw een adellijke weduwe, Hendrika van Duyvenvoorde, die in haar pand de apostolisch vicaris Phillipus Rovenius liet onderduiken. Het was de tijd van de schuilkerken, het was deze Rooms-katholieke bisschop, gezant van Rome, verboden om zijn werk uit te oefenen in het calvinistische Utrecht van die tijd. Het verhaal gaat dat hij eens in vrouwenkleren aan de schout en zijn rakkers is ontsnapt. Hij is in het geheim begraven in het koetshuis. Zijn opvolger Cornelis van Steenhoven werd in 1723 door het kapittel benoemd maar niet erkend door Rome, een schismatische ontwikkeling die in de 19^e eeuw leidde tot het ontstaan van de Oudkatholieke kerk.

Tijdens de vredesonderhandelingen van 1712-1713 werd het vredesverdrag tussen de republiek der Verenigde Nederlandse Provinciën en Lodewijk XIV in het pand ondertekend. In 1730 wordt de familie Ram van Schalkwijk, heer van Weerdesteyn, eigenaar van het pand, De katholieke familie verbleef voornamelijk op hun buiten, het is onwaarschijnlijk dat Belle, komende uit een protestantse familie, op bezoek is geweest.

In de panden Plompetorengracht 1,3, en 5 werd in de vorige eeuw het Nederlands Instituut voor Kerkmuziek gevestigd.

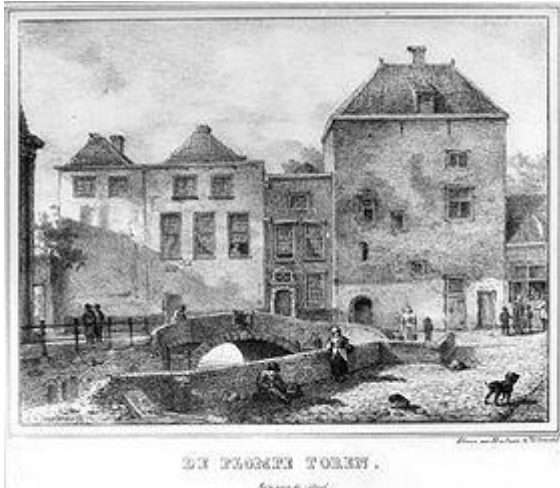


De directeur hiervan was midden vorige eeuw ook van mening dat de apostolisch vicaris Rovenius ook in of om het huis van de douairière van Duyvenvoorde opnieuw begraven moest zijn nadat zijn beenderen bij opgraving intact waren aangetroffen, duidelijk een teken van heiligheid. Hij begon onder de vloeren van het huis naar diens stoffelijk overschot te graven. Toen de tuinen van de panden 1,3 en 5 overhoop waren gehaald, en zijn zoektocht zich met behulp van paranormaal begaafde- en wichelroedeadviseurs dreigde te verplaatsen naar de tuinen van de burens, begon men aan de geestelijke gesteldheid van de directeur te twijfelen, en moest men hem krachtig sommeren om deze activiteit te stoppen. Sinds 1959 is in

Plompetorengracht 5 de Kathedrale Koorschool van Utrecht gevestigd. In het pand bevindt zich o.a. een kapel en een concertzaal.

De verdwenen Plompetoren

In de tijd van Belle stond aan het einde van de Plompetorengracht nog de Plompetoren. Hiernaast was de uitmonding op de Weerdsingel, onder de brug een hekwerk dat kon worden afgesloten bij gevaar. De toren was een van de verdedigingstorens van de stad, en enkele verdiepingen ingekort wegens verzakkingsgevaar. Hier staat nu het Moira-pand, eerst verzekeringskantoor maar nu in gebruik voor kunst en exposities.



Rond 1830 werden de oude stadswallen en ook de Plompetoren gesloopt om plaats te maken voor het stadspark van tuinarchitect Zocher. Men wilde frisse lucht, en door de aanleg van de Nieuwe Hollandse Waterlinie waren de stadsmuren niet meer nodig. De fundamenten liggen echter nog onder het park. De Noordkant van de Singel zou gereserveerd blijven voor zakelijke bebouwing en herenhuizen volgens neo-palladiaanse stijl.

We varen bakboord uit (naar links), de Weerdsingel op. In de tijd van Belle zouden we langs de stadsmuur zijn gevaren. De Singel maakt een scherpe bocht naar rechts, onder de brug weer naar links, en daarna weer naar rechts. We varen namelijk om de plattegrond van het Begijnbolwerk heen, destijds een van de vele bolwerken van de stad.

De Weerdpoort



De Weerpoort, ook wel Amsterdamse Poort genoemd, was vanaf de Middeleeuwen een van de vier stadspoorten van de stad Utrecht. Deze poort werd in de 15^e eeuw gebouwd om de toegang tot de Oudegracht aan de Noordkant te bewaken, zowel over het water als over de weg die er aan de oostkant langs liep. De poort stond aan de noordzijde van de huidige binnenstad, waar de Oudegracht, de Stadsbuitengracht en de Utrechtse Vecht samenkomen en heden de Weerbrug ligt. De Weerpoort werd destijds vanaf de voorstad Bemuurde Weerd bereikt via een brug over de verdedigingsgracht. Over die brug kwam men bij de voorpoort die bestond uit 2 ronde torens en een wachthuisje. Waarna de hoofdboort volgde. De bemanning van de stadspoort gebeurde door gildeleden. De naast de Weerpoort gelegen Zandbrug waarmee de Vecht op de Oudegracht aansloot kende een ijzeren hekwerk zodat de toegang tot de stad over het water daar kon worden geblokkeerd.

Rond 1547 werd door de Utrechtse stadsbouwmeester Willem van Noort het bastion Morgenster bij de Weertpoort gebouwd, waarmee o.m. een eventuele vijand bij de stadspoort kon worden bestreken.



In de 17^e en 18^e eeuw vertrok buiten de Weerdpoort de trekschuit naar Amsterdam. Tussen ca. 1845 en 1862 werd de Weerdpoort gesloopt en de Weerdbrug gebouwd. Tegenwoordig zijn de onderste restanten van de ronde torens nog zichtbaar. Via een loertoeter kun je een kijkje nemen in de kelder van een van de torens. De restanten van de Weerdpoort zijn tezamen met de Weerdbrug een gemeentelijk monument.



In de zijgevel van het pand op de Oudegracht 2 is eind 20ste eeuw een gevelsteen aangebracht die herinnert aan deze stadspoort.

Weerdsluis



In de 16^e eeuw werd hier al een schotdeur aangelegd om het water in de singel en de grachten op peil te houden. Omstreeks 1613 werd deze vervangen door een echte schutsluis. In 1822 werd deze verbreed en verdiept tot het huidige formaat. Binnen de muren van de stad was het gebruik van trekpaarden voor boten verboden. Vrouwen en kinderen lieten zich inhuren om de boten door de gracht of de singel te trekken.

Het verval tussen de stad en de Vecht is 1 meter. Hiervan werd gebruik gemaakt om watermolens langs de parallel lopende Ooster- en Westerstream aan te drijven. O.a. voor de fabriek Zijdebalen, maar ook voor de houtzaagmolen van de rond 1800 gevestigde houthandel Jongeneel. In de tijd van Belle waren de trappen bij de sluis er al, maar nog niet de ijssalon.

Zijdebalen aan de Vecht

De Amsterdamse zijdehandelaar Jacob van Mollem kreeg in 1681 de concessie voor de bouw van een zijdefabriek in een oude volmolen net buiten de Weerdpoort. De balen ruwe zijde werden aangevoerd via de Vecht en in de fabriek getwijnd (dit is het om elkaar heen draaien van dunne draden zijde tot een dikkere, bruikbare draad). De getwijnde zijde werd vervolgens teruggebracht naar Amsterdam en daar verder verwerkt.

Lage productiekosten

Van Mollem vestigde de fabriek in Utrecht omdat de productiekosten daar veel lager waren dan in Amsterdam. Zo had hij een overeenkomst met het stadsbestuur voor het tewerkstellen van (wees)kinderen. Tevens mechaniseerde hij de productie op een voor die tijd hypermoderne manier. Een grote twijnmachine met 1296 spoelen werd aangedreven door een waterrad in de Westerstream. Dit watertje voerde water af van de stadsgrachten naar de Vecht en had een behoorlijk verval waardoor de stroomsnelheid hoog was. Voor hetgeen hij nu kon produceren met 2 spotgoedkope arbeidskrachten en uitgebreide mechanisatie zou hij in Amsterdam 20 sterke mannen nodig gehad hebben!

Jacob liet een paar jaar later een buitenplaats bij de fabriek bouwen en na zijn overlijden in 1699 bracht zijn zoon David Zijdebalen tot verdere bloei. Zijdebalen werd wereldberoemd en onder andere Peter de Grote bezocht de fabriek.

Grote tuin

David werd erg rijk en ontwikkelde stapsgewijs een gigantische tuin die vanaf circa 1740 grote faam verwierf als een van de mooiste tuinen van Nederland. De tuin was een ongeveer 700 meter diepe taartpunt en reikte tot voorbij de Amsterdamsestraatweg. Er waren loofgangen,

vijvers, fontein, beeldengroepen, een theater, een labyrint, schelpen- en mineralengrotten en een grote toegangspoort, waarvoor Versailles als voorbeeld diende. In de tuin kwamen 254 bakken met exotische gewassen en in de Orangerie overwinterden citrus-, dadel-, pisang-, koffie- en ananasplanten. Wie in de tuin rondwandelde "waande zich in een schaalmodel van de Schepping". 24 tekeningen van Jan de Beijer uit 1745 geven een gedetailleerd beeld van hoe het er destijds heeft uitgezien.

Sluiting en afbraak

Door de algehele economische malaise moest Zijdebalen in 1816 de poorten sluiten. David van Mollem had in zijn testament laten vastleggen dat het huis moest worden afgebroken als de familie het niet meer kon onderhouden en dit gebeurde dan ook. De tuin werd hoveniersgrond en tegenwoordig resteert er niets meer van wat er ooit was. Zijdebalen leeft alleen nog voort in de gelijknamige straatnaam.

Er zijn geen concrete bewijzen van contacten tussen de familie van Tuyl van Serooskerken en de van Mollems, maar ze moeten elkaar ongetwijfeld gekend hebben en de kans is groot dat Belle wel eens in de tuinen van 'Zijdebalen' heeft rondgewandeld.





Er staat op de locatie nu nog een gerestaureerd tuinhuisje. of was het een brugwachtershuisje voor de Knollenbrug? Het is nu in gebruik als café. Even verderop rechts zien we de Pelecussenbrug. Alleen een bord verwijst nog naar de gesloopte Pelecussenpoort, die de grens aangaf tot waar de stad jurisdictie bezat. De poort werd door de Fransen in het rampjaar 1672 vernield. Na het passeren van de Rode Brug zien we rechts de Joodse Begraafplaats. Die was er nog niet in de tijd van Belle. Joden mochten toen wel handel drijven in Utrecht, maar er niet wonen. Vaak woonden zij in Maarssen, daar was in de tijd van Belle wel een joodse begraafplaats.

Huize Rosendaal en herberg de Klop

De poort met de woorden 'Rosen' en 'Daal' aan weerszijden, is vandaag de dag nog te vinden op Vechtdijk 150, de weg langs de Vecht richting het pittoreske Oud-Zuilen. De buitenplaats uit de zeventiende eeuw werd in de jaren zeventig van de afgelopen eeuw afgebroken. Enkel het monumentale hek en de theekoepel zijn nog te zien. Het contrast met op de achtergrond de flats van Overvecht is groot, maar is tegelijkertijd een aanwijzing naar het verhaal van de plek.

Huis Rosendaal

De Vecht was een populaire plek voor luxe buitenplaatsen van kooplieden in de 17e eeuw. Het was een gebied waar ruimte was voor rust en natuur. Al in 1541 werd de naam Rosendaal genoemd, het betrof toen een boerderij. Meer dan honderd jaar later werd deze omgebouwd tot een groot classicistisch landhuis. Enkele jaren nadat de buitenplaats Rosendaal aan de Vecht is gebouwd, koopt Pieter Alderwerelt (1619-1681) het in 1680. Dit is de eerste tekstuele vermelding van de buitenplaats. Door de jaren heen komt de buitenplaats in handen van veel verschillende bewoners waaronder de familie De los Rios, Ernst Novisadi, Johannes Willem Swellengrebel en familie Doorman.

Origineel bestond de buitenplaats uit een groot hoofdgebouw met aan de linkerzijde twee tuinhuisen en rechts van het huis was het bijgebouw te vinden. Achter het huis bevond zich vier hectare tuin. Het toegangshek werd in 1705 gebouwd en scheidde het huis van de weg langs de Vecht. Er was aan de andere kant van de weg een kleine aanlegsteiger. Achter het huis liep 'de Laan van Rosendaal', deze lag in de zichtas van het pand.



“Roosendaal: het huis van den Hr. Joseph/ Aredondo, te sien naar Ravensberg” door D. Stoopendaal, tussen 1718-1719. (Foto Het Utrechts Archief)

Vanaf 1767 was het complex in handen van de familie Swellengrebel. Het grondgebied van de buitenplaats werd uitgebreid. Diverse boomgaarden, boerderijen, hooibergen en een watermolen stonden op het perceel. Ook kreeg de buitenplaats de naam Hendrik Leonard Swellengrebel op de gevel.

Het hoofdgebouw werd tussen 1823 en 1846 afgebroken. Enkel de noordelijke gevel, de theekoepel en het hek bleven staan. De noordelijke gevel is vervolgens gebruikt voor een nieuwe woning, dat haaks op de Vecht stond. Vanaf 1903 wordt het nieuwe huis bewoond door de familie Van 't Einde. Naast dit nieuwe herenhuis werd ook een boerderij gebouwd.

Achter de oude poort rijst de bebouwing van verzorgingshuis Huis aan de Vecht op. De naam Roosendaal leeft echter voort in de naam van verpleeghuis Roosendaal, wat verderop in Overvecht gelegen.

Herberg De Klop

Huize of herberg De Klop aan de Klopdijk 2 in Zuilen aan de Vecht, kent een lange geschiedenis. Het pand is in de 17^e eeuw gebouwd en in 1736 aangekocht door Hendrik van Bijleveld, een brouwer uit Vleuten. In 1823 kwam het pand in eigendom van Paul Bosch van Drakestein. In 1828 droeg Paul De Klop over aan zijn oudste zoon Willem Bosch van Drakestein als vroegtijdige donatie.

Een kleine 30 jaar zou het goed bij Nieuw Amelisweerd behoren. In 1846 verkocht Willem De Klop aan baron Tuyll van Serooskerken, wonende op het naast gelegen Slot Zuilen. Zijn zoon verkocht De Klop in 1900 weer door. Het huis staat er nog, maar is in slechte staat. Er is onenigheid over de restauratie en de plicht die de huidige eigenaar daartoe heeft, nadat het pand 20 jaar geleden door de gemeente ter beschikking werd gesteld.

Belle van Zuylen zou, op weg naar het slot, hier wel eens wat gedronken hebben als ze ging wandelen. Ze had niet altijd zin om in de trekschuit te zitten, wat nog wel eens benauwd kon zijn.



de herberg nu...



en toen...

Huis Daelwijck: een bedrijvige buitenplaats

Op haar trekvaart van het huis aan de Kromme Nieuwegracht naar slot Zuylen passeerden Belle en haar familie meerdere buitenplaatsen, zeker tegen het einde van de tocht toen de meer stedelijke omgeving van Utrecht plaats maakte voor het landelijk gebied op weg naar Maarsse. Hoewel dat landelijke betrekkelijk was anno 1763 want de Vechtoevers waren het toneel van grootschalige baksteenproductie. Dat gebeurde ook op het terrein van huis Daelwijck, een buitenplaats die nog steeds bestaat, zij het dat het huis in 1830 grondig is verbouwd in classistische stijl. In latere jaren zijn er nog diverse kleinere aanpassingen aan het gebouw gedaan. Het resultaat is wat nu de Parel van Zuilen heet, een horecagelegenheid met een restaurant, een terras aan de Vecht en enkele zaaltjes waar soms voorstellingen zijn of een trouwerij.



Naamsteen in de poort van Daelwijck aan de (huidige) burgemeester Norbruislaan

In de zestiende eeuw heetten de landerijen langs dit deel van de Vecht Sweserengh, een naam die heden ten dage wordt weerspiegeld in de Sweseringseweg, die loopt van Zuilen naar Maarsse. Er lagen meerdere buitenplaatsen, gebouwd door rijke stedelingen. Daarvan is uiteindelijk alleen huis Daelwijck overgebleven.

Huis Daelwijck wordt voor het eerst genoemd in een document uit 1657. Veel is er niet bekend over de buitenplaats en haar bewoners. Het eigenaarschap is meerdere malen gewisseld. In 1699 duikt Daelwijck op in een verslag van een vaartocht van enkele Groningers vanuit hun provincie zuidwaarts. Daarbij volgden zij de gehele Vecht, van Muiden naar Utrecht. De verslaglegger noemt hofstede Daalwijck (zo door hem gespeld) als zijnde van een grote 'kosselheit', een verouderd woord dat prachtig of kostelijk betekent. Verdere details ontbreken helaas.

Pannenbakkerijen

Wat deze noordelijke reizigers evenals Belle zeker gezien hebben zijn de vele pannenbakkerijen aan de Vechtoever, onder meer op het terrein van Daelwijck. De rivierklei leende zich namelijk uitstekend voor het maken van bakstenen, tegels, dakpannen etc. van hoge kwaliteit. Aan het eind van de middeleeuwen was Friesland het belangrijkste productiecentrum, terwijl ook in Zuid-Holland de tichelwerken groeiden. Rond 1650 kwamen daar reeds ongeveer zestig miljoen bakstenen per jaar vandaan. Later in de zeventiende eeuw liep de jaarlijkse productie op tot naar schatting 200 miljoen bakstenen.

De Utrechtse kleigebieden, waaronder die langs de Vecht, werden gaandeweg een derde belangrijk productiegebied. Vanaf het einde van de achttiende eeuw namen de uiterwaarden langs de grote rivieren (Waal, Rijn en IJssel) de positie van belangrijkste productiecentra over. Niettemin schrijft een deskundige in 1835 dat de 'Utrechtschen of Vechtsen gebakken steenen' de beste van allen zijn.

Jaagpaal

Bij het passeren van Daelwijck waren Belle en haar reisgezelschap dicht bij hun eindbestemming, slot Zuylen. De afstand tot het slot bedraagt ruim een kilometer, en ook met de geringe snelheid van een trekschuit is dat in hooguit 15 minuten te overbruggen. De trekschuit heeft ongetwijfeld gebruik gemaakt van de jaagpaal, ook wel rolpaal genoemd, die tegenover Daelwijck op de rechteroever stond en die diende om de bocht die de rivier daar maakt soepel te kunnen nemen. De lijn tussen de trekschuit en trekker werd bij het nemen van bochten om een aan de paal bevestigde roller. Doordat de schipper tegenroer gaf kon de schuit de bocht nemen zonder de kant te raken. Vroeger waren jaagpalen een veel

voorkomend verschijnsel langs waterwegen, maar ze zijn bijna allemaal verdwenen. Tegenwoordig staat bij Daelwijck een replica.



Replica van een jaagpaal elders langs de Vecht

Daelwijck na Belle

Zoals reeds gememoreerd is Daelwijck in en na 1830 geheel van aanzien veranderd, resulterend in het strakke, sobere classicistische pand dat er nu staat. Wanneer de baksteenproductie werd beëindigd is niet geheel duidelijk. Wel weten we dat in 1912 de firma Jonker uit Amsterdam een grote borstelfabriek (bezems, scheerkwasten, etc.) vestigde op het terrein naast de buitenplaats. De directeur betrok Daelwijck als woonhuis. Daar bleef hij tot 1929, toen het huis werd verkocht aan de gemeente Zuilen. Overigens werd het fabriekscomplex in 1940 door brand verwoest.

Vervolgens kreeg Daelwijck in 1930 de bestemming van gemeentehuis van Zuilen. Tot dan toe was dat gevestigd aan de dorpsweg 3 te Oud-Zuilen, welk pand uit 1896 tegenwoordig een woonhuis is. Daelwijcks functie als gemeentehuis verdween uiteraard toen de gemeente Zuilen in 1954 bij Utrecht (en deels ook bij Maarssen) werd gevoegd. Leuk detail: van 1911 tot 1916 was een familielid van Belle, ir. Frederik Leopold Samuel Frans baron van Tuyll van Serooskerken, burgemeester van Zuilen. Hij werd opgevolgd door zijn zoon Frederik Christiaan Constantijn baron van Tuyll van Serooskerken, die het ambt tot 1931 bekleedde. Hij zal dus de laatste jaren van zijn burgemeesterschap in huis Daelwijck hebben uitgeoefend.



Het huidige Daelwijck op een nevelige voorjaarsochtend

Kerkje bij slot Zuylen

Er stond in de middeleeuwen al een kapel aan de Vecht ter hoogte van het slot Zuylen. In 1654 werd de kapel, door noodweer ernstig beschadigd, vernieuwd. Adam van Lockhorst, sloteigenaar, nam hiervoor het grootste deel van de kosten voor zijn rekening. Het huis Swaenenvecht werd pastorie, en bleef dit tot 1970. Na een grote brand in 1847 werd het

kerkgebouw grotendeels vernieuwd. Inmiddels is het aangekocht door de stichting Adam van Lockhorst. Het wordt gebruikt als trouwlocatie en voor culturele activiteiten. Er moet nog een grafsteen van Willem van Rennenberg, bouwheer van Slot Zuylen in de tijd van de bouw rond 1520 onder de vloer aanwezig zijn.

De familie van Tuyl van Serooskerken was nu aangekomen bij de oprijlaan van het slot, de benen konden gestrekt voor de laatste paar honderd meter naar het slot en de trekschuit kon nu uitgeladen worden.



Schoolplaat, Vechtmuseum Maarsse

Bronnen

Website Huizenaanhetjanskerkhof.nl
Website kleinebotenclubutrecht.nl
Wikipedia, diverse lemma's
Website Parel van Zuilen
Utrechts Archief
Biografie van de baksteen 1850-2000, Uitgave WBOOKS
Vechtmuseum Maarsse